

NA PUTANJI U VJEČNOST

Tvrtko Tomičić

ELI, ELI! LEMA SABAKTHANI

Moj život
gromom započet
pod tamnim nebom,
iz valova olujnih,
iz prokletstva u zlo,
iz zla u prokletstvo,
do krika,
do sjene lažne
samoćom ispunjene.

Oči moje
jadom prožete,
od ruke do ruke,
od tijela do usne
mrzle od boli,
od gadljivosti svakodnevene.

Čudi krhke i svilene
ispod ožiljaka.
Vodo bistra,
jatom ptica pomrlih zatrovana
u beznađu:
što dati — što uzeti?
između mraka i svjetla
između smrti i bivstva
između tijela i duha.

Na putu prosjak osamljeni,
na putu sudbina,
na putu stijenje golemo,
strašno
i prijatnija
duši tihoj
što u labirintu
klečeći
tek svjetlo malo traži.

Moj život
crnom olovkom
na crnom papiru.

NA PUTU UKAZANOM

Vi oči daleke,
pustite me k vama
i gledajte me dugo.
Primite me očišćena!
Vatro vječna,
privuci me čari svojoj
i dušu mi grij.
Srce mi osvjetli!

Ti zvijezdo nedosežna,
na putanji u vječnost
vrata nebeska otvori
i vodi me
odavde do početka,
odavde do kraja.
Noći samotna,
zlatne stope mi ukaži.

Zoro bistra,
otisak moj grobom prekrij
i svijetu istinu reci:
da li me je On sebi uzeo?
Da li blistam
odjeven
u svjetlo čudesno?

PISMO RODITELJIMA

Beznadno vas zovem,
neprobojan zid nas dijeli.
Uzalud vam oči tražim
u daljini što vas guta,
što vas nestvornima čini.

Prokletstvo je moje jedina stvarnost
i zov što ječi i moli
iz groba gdje se živ zakopah
nemoćan da vam dajem, da vas ljubim.
Sa slutnjama i bojznima ledenim
u glušilu se gubim.

Srce mi hladno, strašno hladno,
mrakom okovano, jedino još ruke trzaju
i tijelo puži k izlazu kojeg
sigurno nema.

O Gospode, zar ti nisam savjest dao,
zar nisam imenom tvojim oprao put —
zašto mi daješ tako malo nade,
zašto me odbacuješ dok padam na koljena?

Slutim da će me vrijeme preteći
u posljednjem trenutku,
da će se svemir isprijediti
onda kada budem mislio
da ću napokon dati,
o ljubljani moji —
tađ ću sigurno pasti.
Blagoslov i ljubav
što sam za vas čuvao
u tami će ostati.

RAJ

Tamo iza neba
gdje noć je ogledalo
u harmoniji zvijezda
u blaženstvu duše miruju.
Tamo iza neba
iz kapi krvi Božje
bezbroy ruža bijelih pupa
i miluje latima
anđele zlatokose, što zagrljeni leže
i blistaju
kao polja žita prezrelog.

TU SI...

Janko Mađar

Tu si...

Ne sakrivaš svoje tragove
u vremenu,
ne staješ na pola puta.

Pritajen u posljednjem
nanosu suza
dozivaš me.